

BÍ CHỬN MÙ SỬNG

Tôi hai mửi tuửi. Đa tôi trửng ngửn mửi t mà mát đửu. Khí hửu miửn núi tửng cho tôi đôi gò má hửng hào khửe mửnh. Môi tôi nhử cánh hoa đào. Hai hàng răng trửng đửng xửp hàng thửng tửp đửu đửn. Nử cửi cửa tôi tửi trử thanh xuân rửng rử nhử ánh bình minh. Đó là nhửn xét cửa chử Bích. Và chử cho nhan sửc tôi sử đửm ngử t ngửng "mửi phân vửn mửi".

Chử Bích đử chung phòng vửi tôi trong hửc xá. Gửi là phòng chử thửc ra đó chử là nhửng khoang vuông đửc ngửn bửng ván và cửa ra vào chử là nhửng tửm màn mửng. Tôi mửng tửng chúng nhử nhửng chiửc hửp đử cửa mửy đử a em chửi đử nhà. Mửi hửp có hai con đử mái. Buửn tên. Chử Bích là con đử mái đử trên ba mửi tuửi. Chử chép miửng: "Đử toan vử già". Chử Bích đử có thửi đử y vửn chửng nên chử xử thử ào ào. Chử hay đửng soi gửng ngửm thử. Bài thử đửng ý nhử t cửa chử là mửt bài thử chử Hán:

*Khử niên kim nhử t thử môn trung
Nhân đửn đào hoa tửng ánh hửng
Nhân đửn bử t tri hà xử khử
Đào hoa y đử u tử u đửng phong*

Tôi là dân Khoa Hửc có hiửu mô tê gì thử đử. Nhử t là nhửng bài thử chử Hán bí hiửm nhử đửn thuửc cửa mửy ông thử y thuửc Bửc. Còn chử ngửm thử xong cử đửng tửn ngửn trửc gửng nhửn mửt mình nhử tiửc nuửi. Nử đôi mửt chử to hửn mửt chút, khuôn mửt tròn trửa hửn mửt chút. sửng mũi cao hửn mửt chút, da mửt ít sửn sủi hửn mửt chút thì chử có thử là mửt ngửng đửn bà có khuôn mửt đử nhửn. Ngửm dung nhan chử tôi nghĩ là chử có phửn quá đử đửi khi cho đửm

nhân số c tôi nên tôi đành bọ m bọ ng h s đi m xu ng ba b n “phân” cho sát v i th c t .

Nh ng ch Bích không đ cho tôi đ ng yên trên m t đ t, ch nh c b ng tôi lên t n chín t ng mây. Ngâm th đã r i ch b o tôi:

- Nhìn đôi má c a em ch m i th y th c a Thôi H tài tình th t. Ch ng bi t nh ng lúc mà em th th n d i m y cây đào ngoài sân h c xá thì có chàng Thôi H nào mê m n ngoài hàng rào nhìn vào không nh ? Và đã có chàng nào có đi m phúc l t đ c vào c p m t ...nâu c a em tôi ch a ch ng bi t?

Tôi m tr i:

- R i ch .

Ch Bích ng c nhiên h i d n:

- Chàng nào v y?

- Chàng C nh Sát làm th c c c c. B a đó chàng nh y vào m t em r i chui ra ghi vào th c c c c a em: “M u m t: nâu”.

Ch Bích nh y t i đ m thùm th p vào l ng tôi r i hai ch em c i bò lẩn bò càng ra nhà. Ti ng c i tôi ròn rã cao vút. Tôi v n có máu t u trong ng i nên r t thành th o trong v i c c i đùa. Chuy n gì có th t u đ c là tôi ít khi b qua. Lòng tôi ch a v ng b i tr n nên tâm h n tôi trong veo thanh th n. Nh ng tên trai tr h c cùng l p nh nh ng h t b i li ti bay vòng vòng quanh tôi r i r t xu ng đ t m t cách t i nghi p. Trán tôi cao nên đ u tôi dành m t ch r ng rãi cho lý trí. Lý trí b o tôi là trái tim tôi ch t h p l m ch v a đ m t ch cho m i tình l n đ c nh t c a đ i tôi thôi. Ch ng còn kho ng tr ng nào cho nh ng m i tình v n v t chen chân vào.

Cái thành phố miền núi thanh lịch này lại là nơi quây quần hùng hoi của nhiều môn phái lớn. Vì nên Đồi Hóc Đà Lạt, Trường Võ Bộ Quốc Gia, Trường Chiến Tranh Chính Trị. Bên kia hẻm xá lại nằm chình ình cái chợ xá sĩ quan đầy thân dầy trong trường Võ Bộ. Chả là kẻ nhặng chàng phi công tá Nha Trang thừng xuyên vác nhặng con chuồn chuồn tời hời hò bên hồ Xuân Hường. Ông bẻm thì xôn xao quá đỗi mà hoa đào vẫn e ấp lặng thinh.

Tôi bình thản làm bẻm vói sách đèn bẻm ngoài tai nhặng tiếng vo ve của bà ồng kiể m mọt. Nhặng ông anh hời dầy trong trường Võ Bộ Quốc Gia lại không có đốm cái bình thản quý báu đó. Mói cuội tuồn ông kêu cô em tời nhà ăn cơm và không quên mói mọt ông bẻm đặng nghiếp chả lập gia đình tời ăn cho vui. Tời rọt thích thú nhặng bẻm ăn này. Đó là nhặng thay đỗi rọt dể chừ u sau mọt tuồn nhai cơm hẻm xá. Tôi tiếp chuyển nhặng ông bẻm đi gieo của ông anh tôi vói vói niể m nể vớ a phời. Vài ông không đi xa hời nhặng bẻm ăn đó. Vài ông đốm cái dể ng lại nói dăm ba câu chuyển khi tình cở gặp nhau ngoài đốm ng. Vài ông tời phòng khách hẻm xá ngời nói chuyển ...thời tời vói tôi. Đốm cái là tời cở đừ là giáo sỏ nên đở thông mình đở hiể u rặng chặng nên mọt thêm thời giể đi sâu thêm vào mọt con ngõ cọt. Ông anh tôi thỷ nhặng bẻm a cở m ở nhà mình chặng nên cở m cháo gì nên hời mát tôi:

- Hình nhể nhà máy đừ Đạ Nhim bẻm trể c trể c gì nên không thỷ đừ n xọt trong nhà mình vỷ hà?

Tôi trể lể lể cũng mát mể không kém:

- Không anh , nhà máy đâu có sao đâu nhặng giây đừ n của Mể vể n trể tể t quá nên đừ n không xọt bỷ xọt bỷ đốm c đỷ chể !

Bà chể tể t xen vào câu chuyển:

- Gể m, hai anh em nói chuyển nhể đánh morse vỷ y. Chể thỷ cô Ánh cở n thển nhể vỷ y là phời. Con gái đâu có thể bể đâu xâu đỷ đốm c Cể chển lể a ngể i cho đúng ý. Chặng đi đâu mà vói ăn để i ở kiể p chể có phời ngày mọt ngày hai đâu mà của thể đốm c.

Tôi cho câu nói của bà chể đừ m mể i mà không phời áy náy mình có quá rặng tay không.

Trong hóc xá có mấy con nhóc thuở c lo i "bầu đầu xâu đ y" nhóc bà ch tôi nói. Thay b nh thay áo. Con nh Thu k bên phòng tôi có cái mi ng móm x m nói ra câu nào câu n y chua nh d m thì nh t đ nh b o là t i nó thay b nh thay...qu n lót. K ra nh Thu nói cũng không xa s th t là m y. Nh Thanh Th y ch ng h n. Ng i lo t cho t nh m t con chim s còm cõi mà i a giao du v i các chàng sĩ quan đô con v m v c a đ lo i binh ch ng. Con nh này có cái i làm b nhống nh o v i b r t c i i ng là nghênh m t lên đ i mũ bê-rê c a b . Màu mũ trên đ u h n thay đ i lo n x đ n chóng m t. Xanh, đ , nâu, l c,đen...tùm lum. Nh Thu phán m t câu chua lè: "Nó là T ng T L nh Liên Quân đ y t i bay . Đ các s c lính trong tay ch r n sao!"

B m Thanh Th y có m t hăng nh p c ng xe g n máy r t l n Saigon. Ti n g i lên cho h n n m n p không k p tiêu. Mà c cái băng ch u chi trong hóc xá g m toàn con nhà giàu c thì ph i. Không con th ng gia c l n thì cũng con t ng tá ho c công ch c b . Đ ng ti n là cái th k l l m. Có nh i u trong túi là ph i a c a qu y. Ch Bích đi m t đ ng ca dao t c ng : "No c m m c t d m d t kh p n i". Ngày x a ng i ta d m d t ra sao tôi không đ c bi t nh ng ngày nay m y con nh ch u ch i này d m d t nh i u c l m. C nh thì "bal" v i "boum". Không hi u sao trong cái thành ph này l i nh i u "boum" đ n th . C m i l n th y m y con nh ch u ch i nh n nh p s a so n đi "boum" là nh Thu l i u n cái mi ng móm lên gi ng hò khoan đ i u Hu : "H t bal l i t i boum h t boum r i l i t i bal". Ch "boum" đ c b d u n ng hát lên thì thánh cũng không th nh n c i đ c. D m d t c n ng h n thì khoan thai t i g p các s trông coi hóc xá nh nh th a r ng hôm nay có gia đình lên ch i nên xin s cho ng i ngoài. S thì hi n nh ... "ma soeur" đầu có bi t nh ng trò tinh ma qu quái ngoài đ i nên d dãi g t đ u. Th là có màn hát tu ng hoa l c gi a r ng g m. Tôi s m y con nh này luôn. Chuy n gì t i nó cũng có th làm đ c b t k t i h u qu . Tôi b ng rùng mình n l nh kh p châu thân. Tôi th y đau n i đau c a t gi y v n mình qu n qu i trên ng n l a h ng. M i ng i có m t cu c s ng. Tôi nh th m: mi hãy s ng cu c s ng c a mi.

Ti ng Hoàng n n trong đ i n tho i: "Sao bà khó th ? Có ai đâu? Ch có m y cô đàn em cũng dân Nha Trang mình v a chân t chân ráo lên nh p Vi n c n bà ch d n cho b c đ u. Có thêm vài ông b n tôi Saigon lên ch i ng m c nh coi ng i x hoa anh đào cũng c n bà ch d n cho...đàn anh đang l n c l cái".

Gi ng Hoàng d o qu o nh m y anh bán hàng ch T t Saigon làm tôi khó lòng t ch i. Hoàng t t nghi p Chính Tr Kinh Doanh năm ngoái r i v Saigon làm báo. Nh c n cù, x c vác và xông xáo anh đã s m có chút tên tu i trong làng báo Th Đ. Ti n v t tim v t óc ki m đ c anh dùng đ nuôi hăng máy bay Air Vietnam. Hãng Air Vietnam đ c cái di m phúc nh v y cũng là nh ...Vi t C ng. S là Hoàng Saigon nh ng l i có cô b đang hóc Vi n Đ i H c Đà L t. Cái th i nam châm kh ái này kéo anh xuôi ng c Saigon Đà L t nh m t con thoi h nh phúc. Đang yêu đ ng n ng n n nh v y mà l i b m y anh mã t u ch n đ ng kéo vô r ng thì m t vui đi nên Hoàng c đ u đ u góp ti n cho Air Vietnam mua thêm máy bay ph n l c.

Tôi phân vân đứng trước tủ áo. Tôi thử ngắm ăn mặc rồi đứng. Một chiếc quần đen và một cái áo dài màu trắng. Chị hỏi đi đâu một chút rồi chỉ c áo rồi. Con nh Thu hay chị tôi là bà c. Tôi đâu có biết chị c một cách mù quáng. C tôi tròn, vai tôi đầy, tôi có quy n đi u ngh một chút chị. Trĩ chị m thu se se l nh, tôi chị n chỉ c áo dài màu lúa mì i có nh ng bông hoa nh t nhòa m o. Khoác thêm chiếc áo len m ng tr ng, choàng thêm chiếc khăn t p màu v i áo dài là xong. Tôi không trang điểm môi má h ng hào t nhiên. H n một chị c ng i l nh chị tôi tr c c a h c xá. Chúng tôi th ng đ ng ra nhà Th y T. Tôi kh b o Hoàng: “Ông nói có ai đâu mà đi nh m t đám r c h i!”. Hoàng c i s ng khoái. Khi có b b ch bên c nh ng i ta đ có ti ng c i h i quá m c m t chút.

Chúng tôi chia nhau ng i quanh một chiếc bàn l n ngoài sân nhà Th y T. Gió t d i h th i lên gây gây l nh. Hoàng g i n c cho m i ng i và cho bi t còn m t ông b n n a s t i sau. T ng nhóm nh ng i c nh nhau nói chuy n riêng r. Cô bé ng i c nh tôi suýt soa bày t n i nh nhà. Nha Trang Đà L t có bao xa mà làm mu n phi n quá đ i ng i con gái l n đ u tiên xa nhà. Tôi nh t i đêm đ u tiên h c xá hai năm tr c đây tôi đã c nén kh c kho i mà chỉ c g i cũng đã đ m đ y n c m t. Nh ng r i đ i s ng h c xá v i nh ng b n bè đ ng trang l a đã làm ngũi đ n n i s u mu n nh th ng. Tôi l a l i an i cô bé nh ng i ch v v đ a em bé b ng cô đ n.

Tôi đang th h n nhìn theo nh ng chỉ c lá cây run r y tr c gió trên ng n đ i c xanh rì phía bên kia h thì m t gi ng nói m áp vang lên:

- Quý v đ nh làm anh hùng hay sao mà ng i đây v y? Nên rút lui vào bên trong cho m áp h n chẳng?

Hoàng chị m rãi tr i:

- Có l chúng ta nên nghe l i ông Trung đây. Lý do; ông y là anh hai chi đ a hôm nay.

M i ng i xôn xao c i nói. M t cô nh r t rè nói nh nh:

- Anh Hoàng ép anh Trung quá. Anh y mà i t i ch a u ng gì mà đã b t tr ti n thì u ng sao cho ngon đ c.

Hoàng tr i, v n v i cái gi ng ch m rãi c h u c a anh:

- Cô Hà đ ng lo cho anh Trung. Anh y v a trúng s xong !

Chúng tôi c t c kéo vào trong phòng. Trung b ng ly n c c a tôi. Có s tình c nào qu n quanh n i đây không, tôi th m h i. Tôi đi theo cái dáng cao g y g n gàng trong b “complet” xám nh m t con mèo nh e dè thăm h i ph n s mình. Tôi có giác quan th sáu bén nh y l ùng. Nhi u khi tôi có th nhìn th y tr c nh ng c nh x y ra trong t ng lai. C nh này tôi đã th y ở đâu r i. Trung đ t ly n c xu ng bàn, kéo gh cho tôi ng i r i qua phía bên kia ng i đ i đi n v i tôi.

M t ng i lên ti ng h i:

- Trung, “toi” đ i s xong xuôi r i ch ?

Trung g t đ u. Anh trúng s th t sao? Tôi t ng chuy n trúng s do Hoàng nói ra ch là chuy n r n c t c a m y ông nhà báo l m chuy n. Hoàng v a c i v a nói:

- Tôi cho ông bi t đ b c thì đen tình là cái ch c .

- Đâu h n nh v y! Tôi ch i s ch đâu có đánh b c.

Hình nh m t Trung kín đáo tìm ánh m t tôi. Tôi cúi m t xu ng tránh né. V y mà m t tôi v n k p đong đày c p m t to nhi u tròng đen c a anh. Tôi kh rùng mình nh v a đ c ve vu t

Tôi hỏi ng hốt năn n :

- Không đợc đâu anh. Dợ chợ t!

Lờp hợc cợa tôi chợ có hợ n chợ c ngợợ i. Mợ t nào mợ t nợ y nhợ n thín tợ t cợ . Trung vô ngợ i là lờ ngay ra cái mợ t...tấn gái. Mợ c cợ chợ t!

Trung làm mợ t lờ:

- Dợ chi mà dợ ! Anh cợ vô ngợ i.

- Nợ u anh vô ngợ i thì Ánh đi vợ à.

Thợ y bợ mợ t tiu nghợ u cợ a Trung tôi mợ i lòng...ban nợ n huợ :

- Chiợ u nay ba giợ Ánh vợ .

Tôi nợ n ra mợ t nợ cợợ i hợ a hợ n tợợ i tợ n đính kèm vợ i câu nói. Anh vui vợ bợ ng lòng liợ n. Đờn ông cũng giợ ng nhợ con nít. Dợ bợ ng lòng vợ i mợ t cợ c kợ o.

Tôi vợ a ngợ i xuợ ng thì Bích Khê ghé tai hợ i nhợ :

- Mi lợợ m đợợ c anh chàng đợợ đờu mà trông cũng...tợ t giợ ng thợ ?

Tôi thúc cho hèn mọt cái cùi chò vào cãnh sọc n. Hèn né ngườ i:

- Chà gì mà đào đã bênh kép?

Tôi háy hèn bèn g cái đuôi mọt dài dòn g dòn c. Chòn c cũng dài bèn g nhòn g giòn hòn c ngày hôm đó. Chòn c đòn g hòn trên tay tôi mòn c chòn g gì mà cà ròn ch cà tàng nhòn muòn n chòn y không nòn i. Nhòn g tiòn g chuồng báo giòn hòn c cũng nhòn n nha mọt cách đáng ghét. Tôi hòn t nhìn mòn y cây thông ngoài còn a sòn lòn i theo dõi mòn y chú se sòn ùa ròn n nhau trên mòn y hàng dây đòn n. Ngườ i giòn t mãi thòn i giòn thì thòn i giòn cũng phòn i có lúc chòn t. Kòn sát nhân là tôi phòn i phòn i ra vòn . Nhòn g luòn g hoa đòn màu sòn c tròn i thòn m bên bòn c chân tôi đang nhòn bay bòn g trên con đòn đòn g đá quanh co đòn dòn c ra còn g Viòn n.

Tôi đòn o mọt lòng vòng kiòn m tìm bóng hình nhòn đang tròn thành thân quen. Mọt tôi còn hòn đã mòn i mọt mà ngườ i vòn n bóng chim tắm cá. Tôi bòn c đi mà trong bòn g nhòn mòn c lên trăm ngàn đòn u hòn i. Nhòn Bích Khê vòn n lòn m lòn i đi bên tôi chòn g nói năng gì. Linh tính còn a hòn làm viòn c cũng khá đòn n. Nhòn g ròn i chính hòn là ngườ i reo lên tròn c: “òn g kia?”. Và hòn ròn o bòn c đi tròn c bòn tôi lòn i mọt mình.

Trung tòn mọt tiòn m cà phê gòn n Chòn Nhòn tòn i còn i ra đón tôi Bòn g tôi đang khòn c khoòn i không vui mà miòn g tôi vòn n nòn ra đòn c nòn còn i ròn g ròn i. Hình nhòn Trung nòn m đòn c cái công tòn c đòn n trong ngườ i tôi và chòn bòn t mọt cái là tôi bòn buòn n lòn y vui. Anh mòn i tôi đi ăn. Tôi lòn c đòn u. Anh nản nòn . Đòn u tôi vòn n lòn c. Cái đòn u tôi khi nó đã làm viòn c thì nó làm ròn t nghiêm chòn nh. Phòn i có mọt thòn i gian thòn thách chòn đòn gì mà nhòn m mọt theo mòn y ông nhà báo Saigon này đòn c.

Buòn i tòn i Trung qua thăm tôi lúc hòn c xá đã gòn n đón g còn a. Khi đòn c báo có khách tôi đã đoán ra ngay là ai nhòn g Bích Khê vòn n chòn y vào phòng tròn xoe mọt thông báo: “òn g nòn a!”. Nhòn Thu đang nói chuyòn n vòn i chòn Bích vòn i chòn y ra nhìn lén ròn i quay vào lên giòn g: “Mèng đéc ò i! Cái ông ngườ i xe lam hòn i sáng!”. Tôi chòn i sòn mái tóc, giòn nguyên bòn đòn mòn c nhà ra tiòn p Trung. Cho có vòn thân mọt mọt chút. tôi thòn m nghĩ. Trung đón tôi bòn g nòn còn i ò m áp và ánh mọt sòn g sòn :

- Tròn g Ánh lòn quá!

- Xưa làm phải không?

- Xưa sao đẹp! Trông có vẻ...tôi gia nôi tr.

Tôi cũng thích thú, trong bóng thm nghĩ: nhn xét đúng ý “đo di n” quá. Trung ng p ng ng nói:

- Mai anh v.

- Sao h i chi u không th y anh nói

- Đói quá nói không đẹp c.

Tôi cũng tình quái châm ch c:

- Nếu anh nói ch c Ánh đi ăn v i anh r i.

Nói xong tôi m i th y rõ lòng mình. Ngoài mặt có vẻ nh ùa c t nh ng bên trong đã ng m ng m xót xa. R t nhi u th c tình n m trong câu nói có vẻ b n c t bâng qu . Trung r n l i b ng gi ng nói có vẻ ít vui:

- No cũng không nói. Nói ra thì còn lý do gì mà t i ng i đây đêm nay.

Tôi nhìn sâu vào mặt Trung. Sách t ng b o đây là lo i m t trung th c. S ng mũi anh cao và

thọng. Loạ sọng mũi tôi rọt thích. Duyên nọ cọa tôi đây chẳng? Tôi muọn cú đọu nhọn lãnh phọn sọ mình.

Chị c đọng họ cọ trên tọng chọm rấi buọng chín tọng. Tôi nhọc Trung tọi giọ họ c xá đọng cọa. Anh đọa cuọn sọ và cây viọt xin đọa chọ cọa tôi. Anh đọng đọy ra vọ. Tôi tọn anh ra cọa phòng khách. Tay anh lọn tìn tay tôi. Bàn tay tôi mọm nhữn trong cái xiọt tay thân thiọt. Luọng run rọy làm tề xọng sọng tôi. Thọng bên tai tôi tọng anh nọng m: “Anh vọ!”. Tôi ngọ ngọn, miọng tôi nhọ cái máy biọt nọi: “Vâng, anh vọ”.

Tôi chọa vọ tọi phòng đã nghe nhọ Thu bọt chọ c giọng Chọ Linh rên lên ông ọng: Đọng vào tình yêu có trắm lọn vui có vọn lọn buọn... Tôi vọa tọc cọi vọa bọc bọi nọi vọng qua vách:

- Thu ọi, mi làm ọn đọng bọt cái miọng mi lọi cho hàng xóm yên lọng nghọ ngọi chọ.

Họn lên giọng chanh chua đọi đọp:

- Ánh ọi, mi lo sọ chi rọa! Cái dọng đọ cọa mi nhọn nha nhọ mọy mọ trong cung thì mi đọ họt mọt trắm lọn vui là đã đọu bọc rắng long còn đầu thọi giọ mà đọ tiọp nọa. Mọ lo chi rọa mọ ọi!

Xí cái con nhọ vô duyên. Tôi kọ họn muọn nọi gì thì nọi. Chọ Bích chọ khọ mọm cọi. Mãi tọi khuya khi tôi đọng cọ đọ giọc ngọ khó khắn thì chọ mọi nọi vọng qua giọng tôi:

- Chọ thọy anh đọ có vọ đàng hoàng đọy chọ.

- Em cũng cọm thọy nhọ vọy.

Câu nọi cọa chọ Bích đọa tôi quọn quanh trong ý nghĩ vọ Trung. Tôi lằng lằng trong niọm khoái

cơm nhai nhàn thích thú Tôi thiếp đi nhờ lòng bồng bồng vào mắt miến thanh bình êm ái lòng.

Tôi nghĩ trong cửa sổ nhìn ra sân hươu xá. Mẹ y bà hàng chè cháo đã có mắt kéo theo mắt bày con gái vây quanh. Những ngày đầu tháng bao giờ cũng như những ngày lao xao. Những ngày tôi chỉ phiêu u tối tối muôn phương tám hướng bay vào thùng thối hươu xá ngày hôm trước đã đổ đổ đi thành những chén chè nóng hời ngày hôm sau. Đôi tay cửa mẹ y bà bán hàng như mắt cánh bay lượn dờn ngang tối tối cho kịp những cái miến ngọt ruốt chắt đón. Những thu cái miến bóng lượn vẩy tôi ra sân. Tôi lòng đầu. Hôm tôi đi ra ngoài quay qua nhích lối tôi hàng này qua hàng khác như mắt ngôi sao xẹt. Bác cai vửa chăm nom mẹ y luông hoa vửa nhìn bày con gái ham ăn. Bác là người đàn ông duy nhất trong hươu xá, mắt con gà trống khi những không đổ đổ bày gà mái tôn trống. Bác gật gật vửa chúng tôi ra ngoài vửa vào trong phòng bếp, phòng tắm. Vửa mà bác vửa còn đổ sọc la miệng bày con năm đầu a và bà vửa lúc nào cũng lách bửa bửa cái bửa bửa. Bác trống hoa ra ngoài vửa thì có mùa hoa nở hoa tàn những bác trống bửa thì mùa nào cũng là mùa đổ m hoa kết trái. Sọc coi dãy nhà cửa tôi có lòng đã nghĩ thích hời những màu mắt này vửa chúng tôi: “Các chú phải hời cho là bác y nghèo ít đồ p nghĩ trí nên đông con là phải”. Mẹ y con như cọt cọt làm bửa ngây thơ hời sọc sao lối có sọc liên hời giửa ít nghĩ trí và đông con làm sọc tọt tọt bửa đi mắt nọt c.

Tôi miên man nghĩ đến mắt mái gia đình cửa riêng tôi mai sau. Bửa đầu a con là con sọc tôi thích. Tôi muốn những những ra những đầu a con hời hào bửa bửa xinh xắn, những đầu a trống mà tôi đã thửa trên những cửa sổ lách treo những. Trông chú muông cừa cho đã thửa. Má tôi lâm râm như bửa châm chích khi tôi nghĩ đến lúc mang bửa. Tôi nhìn quanh xem có ai đổ đổ tâm tôi không. Tôi nghĩ đến Trung và cửa thửa xửa xang thửa những. Sao những cánh thửa mong chú vửa bửa vô âm tín? Hay là cái miến đổ tồ hời đã che tối mắt anh hời vửa nời thành phố cao bửa thửa này. Tôi thửa những cay trong mắt, xót xa trong bửa, đổ ng ghét trong hời.

Rời lá thửa chửa cuời cùng đã tối. Bửa chi u đi hời vửa, Bích Khê vửa vàng lối mắt bửa o tôi: “Mi có mắt lá thửa lách”. Tim tôi quay cuông như p ba rờn ràng. Tôi mắt thửa như mắt lòng tôi đón những hoan lối. Những trang giửa kờ lối nời những thửa quay quắt, ôn lối những giây phút gúp gáp đã trở thành kờ niếm trầu miệng, ôm p những hời a hời bên nhau. Tôi như ngửa p thửa trong hời nh phúc đang bão táp trào tối. Những hàng chửa cừa hời đã mòn đi đổ đổ ánh mắt tham lam đổ đổ lui đổ đổ tối cửa tôi.

Tôi muông đổ đổ yên lối vửa vửa những chửa bửa bửa trong lòng những nghĩ đến ngoài phòng

khách vng vào m i lúc m i n ào h n. C ba s trông coi h c xá đ u đã đi c m phòng đ i m t b y con gái hoang ngh ch đang tác yếu tác quái trong h c xá. Nh c đ p d u làm nh p cho nh ng b c chân đang đ y nhau nh y nhót. Tôi b ra ngoài hàng lang ng i ph i n i r t rào v i v n v t mù sòng. Ti ng thình th ch nh ti ng chân nh y vang lên đầu đây. Tôi chong m t nhìn ra ngoài v n. T i đen nh m c. Nh ng hàng cây nghiêng ngã đ t đ . N i s h i làm đôi chân tôi cu ng quít ch y v phòng nh Thu. Không th y h n tôi ra phòng khách. H n đang sàng sê trông t c c i. Tôi v y h n vào k cho h n nghe chuy n x y ra. H n tròn m t nói: “Ma r i mi i! Làm sao bây gi ?”. Li c trên giây ph i th y cái áo dòng đen c a s h n nghĩ ra đ c di u k : “Tao ph i m c áo dòng ra đ a thì ma nó m i s”. Nó choàng chi c áo đi ra v n tay làm đ u thánh giá lia a nh b t quy t. Tôi đi theo sau b ng thì s mà v n không nín c i đ c v i con nh này. Ti ng thình th ch m i lúc m i g n h n. Tôi nghe th y ti ng nh Thu hét lên. Ti ng đ ng im h n. Tôi ti n lên th y nh Vân đang l p b p: “Th a s em luy n v i!”. Tôi phá ra c i nh n c n . Nh Vân ng ngác r i đ m nh vào l ng “s” h i: “T i mi làm chi v y?”. K cũng may cho nh Thu ch con nhà võ mà m nh tay chút xíu thì s gi có nhi u hy v ng đ c v ch u Chúa ngay t c kh c.

Cái đ u c a nh Vân xoay tr lnh l không kém chân tay. Nó đi m t đ ng ph n công khá thú v : “Mi đ a cho tao chi c áo tao vào hù t i nó”. Nó m c áo dòng đi th ng vào phòng khách. M t bày con gái đang vui ch i tho i mái thoáng th y bóng chi c áo đen ùa ch y tan tác nh ma đ i. Nh Vân ch n m t con nh hoang đàng nh t r t g t theo. Con nh ch y có c nh ng cũng k p suy nghĩ là ch ng có s nào v a t thù cá nhân v a đ o dai nh v y nên nó ng ng ch y quay ph t l i v a lúc nh Vân nhào t i. Nó nhìn rõ m t nh Vân bèn v a đ m đá v a luôn mi ng m ng m : “Đ qu ? Đ qu !”. Khi s đã bi n thành qu thì màn k ch cũng ch m đ t trong ti ng c i s ng khoái c a bày con gái. Tôi c i nghiêng ng nh mu n tung hê ni m vui ra t phía. Ch khi c i xong tôi m i nh n th y mình có ti ng c i h i quá đáng. Tôi ch c l i: khi ng i ta c m th y h nh phúc.

Tôi n m ôm chi c máy thu thanh trên gi ng. Tôi quá a nh ng câu văn hoa bóng b y và cái gi ng m áp vu t ve c a Nguy n đình Toàn trong ch ng trình nh c khuya kho t n y. Trung cũng có cái gi ng m áp nh v y. Ti ng hát Thanh Lan đang rót vào tai tôi: *R i cánh thiên đ ng đã r ng m , tình yêu là trái táo th m. Tôi ghé rắng c n vào, mi ng môi ng t đ ng...* Tôi đã c n vào trái táo c m c a đ i tôi. V nào s n m l i trên đ u l i? Tôi th n m l i tôi. Ch th y l m ng t đ u dàng.

Nh ng cánh th ch iu n ng nh th ng đ n nhau trên đ ng Saigon Đà L t. Tôi vi t m i khi nh Trung mà n i nh có lúc nào r i b i tôi đâu. Còn th Trung thì c tíu tít r i vào tay tôi. Con nh Bích Khê ti c r : “Ph i chi m y ông bà già t i mình cũng chuyên c n g i chi phi u nh v y thì mình khá m y h i hé?”. Con nh này nh u khi di u l ng x t. Hãy đ tao mê m i v i h nh phúc c a tao, nh i! Nh ng cánh th ch y t i ch y lui h i han nhau, v v nhau, k l ni m riêng t

cả nhau đã làm hai đứa tôi ngày càng thây rõ nhau hơn. Trung cũng như tôi, chúng tôi đã bắt lỗi điếc cái nĩa lau lên cổ cả mình và tã a hờ như chèn ng có gì có thể làm chúng buồn nhau ra điếc cả nĩa. Sinh nhốt cả tôi Trung gọi lên mặt chai nĩa c hoa Chanel số 5. Đúng lo i nĩa c hoa tôi thây ng dùng. Chèn có mĩ y lĩ n gĩ p gĩ mà anh đã bắt điếc c mùi cả tôi thây n kĩ nhĩ nhĩ ng sinh vĩa t tã a hĩ ng tìm nhau.

Mặt lá thây báo cho tôi biết là Trung số a số n lên điếc ng vào quân trĩa ng. Anh là chuyên viên cho mặt c quan chính phủ nên chèn nhĩ p ngũ chín tu n rĩ i trĩa vĩa làm vĩa c lĩ i. Báo chí chèn là nhĩ tay trái nhĩ ng lĩ i là cái thú đam mê cả anh. Anh hĩa a hĩa n khi rĩ i quân trĩa ng số lĩ y phép lên thăm tôi. . Tôi bắt đèn sáng choang trong lòng và hĩa hĩa p điếm ngày chèn mong. Bao nhiêu giĩ cho điếm mặt ngày, bao nhiêu ngày cho điếm mặt tu n và bao nhiêu tu n chèn ng chĩa t mĩ i kín điếm y con chín cao số .

Đĩ i lính, dù chèn là lính quân trĩa ng, hình nhĩ bao giĩ cũng làm điếm điếm c thêm nĩ i nhĩ nhưng. Nhĩ ng lá thây mang dĩa u quân bĩa u xĩa p hàng ti n tĩ i có vĩa mĩ nh bĩa o dĩa n dĩa p hĩa n nhĩ ng lá thây trĩa c kia cả a Trung. Anh kĩa cho tôi nhĩ ng thĩa lĩ hoĩa c nhĩ bò hĩa a lĩ c, điếm n điếm ng chi n binh, di hành, tác xĩa . Nhĩ ng thĩa tĩa ng chĩa ng có gì liên quan điếm tôi nhĩ ng anh bĩa o nhĩ ng thĩa thách mà anh cả gĩa ng vĩa t qua bao giĩ cũng có hình bóng nhĩ ng nĩa c i cả a tôi. Tôi điếm ng cả i mĩa t mình trĩa c gĩa ng và mu n gĩa i nĩa c i trong gió vu vĩa điếm nó tĩ tìm điếm cái điếm a chĩa thân thĩa ng cả a tôi. Tôi cả n mĩa t chút nhĩa c dĩa t diu tôi vào chĩa n mĩa ng mĩa . Tôi chĩa n cu n bĩa ng nhĩa c nhĩa .*To think that only a moment ago we are no more than strangers. And now my heart tells me that you are stranger no more.*

Khi không mặt ng i lĩ hoĩa c lĩ i điếm mình mê mĩa i nhĩ thĩa ng không dĩa t. Phút trĩa c là xa lĩ , giây sau đã trĩa thành thĩa t xĩa ng. Cái nhĩa m màu khĩa ái nào đã dĩa t diu tôi vào bĩa n mê êm điếm điếm m m.

Và số nhĩa m màu nào đã điếm a Trung tĩa i phòng khách hĩa c xá vào mặt bu i sáng thĩa hai cả a mĩa t tu n không có giĩ cours. Mĩ y ông giáo số i Saigon nhĩa u khi cũng biết vĩa ng mĩa t không lên dĩa y đúng lúc. Tôi có nguyên mĩa t tu n lĩ rong chĩa i vĩa i...ng i khách lĩ . Mái tóc cả t ng n, nĩa c da đen bóng và khuôn mĩa t hĩa i tròn hĩa n làm Trung thĩa t số lĩ hoĩa c trĩa c mĩa t tôi. Anh tinh nhĩ ch hĩa i:

- Trông anh có lĩ không?

Tôi bắt điếm c cái giĩa ng bĩa n cả t cả a anh nên đùa rĩa n nĩa ng theo:

- Lạ và xí nà!

Anh cớ i rờn ti p:

- Thờ có chọu đi chọ i vọ i ngọ i lạ và xí không?

Tôi đọ i đáp:

- Đi cho bọ t lạ chọ ! Họ t lạ may ra mọ i bọ t xí.

Anh không vọ a:

- Thờ thì vô thay áo đi. Nhờ mờ c xí xí mọ t chút cho...xọ ng đờ!

Tôi háy Trung rọ i vào thay áo. Tôi lạ a chi c áo lạ c xọ m màu cho nọ i nọ c da trờ ng cọ a tôi. Tôi m thờ vào ngọ i. Đờ p nhờ ng không đờ c. Màu lạ c sọ làm chọ t nọ c da đen xọ m cọ a Trung. Tôi cũng phọ i “nâng niu” cái anh chàng đờ thờ ng đờ ngọ i ngoài phòng khách kia chọ ! Tôi lạ y chi c áo vàng nhọ t và đeo thêm sọ i dây chuy n vàng có đờ ng đờ u ngọ c cho vọ a đờ thích họ p vọ i cu c đi chọ i đờ u tiên.

Chúng tôi thờ bọ xu ng thác Cam Ly. Chân tôi nhờ có gió nhờ c lên nghiêng ngọ . Ngọ i tôi cọ hờ nhờ mu n đờ vọ phía Trung. Nhờ ng thờ m hoa đờ i hai bên đờ ng nhờ rọ c rọ hờ n, nhờ ng hàng thông nhờ xanh tọ i hờ n và bọ u trọ i nhờ thờ p hờ n. Nọ u anh nhờ c bờ ng tôi lên chọ c tay tôi sọ vọ c đờ c khung trọ i xanh mát. Tiờ ng nọ c chọ y rọ c rách êm đờ đón chào bọ c chân tôi. Thác vờ ng ngọ i vào mọ t buọ i sáng đờ u tu n nhờ sáng nay. Tôi nghờ ch ngọ m vọ i nhờ ng đờ i nọ c đờ ng nhờ y tung tăng trên nhờ ng viên đá nhờ n thín. Ánh nờ ng ban mai lạ n lút qua nhờ ng kọ lá in bóng tôi lên mọ t nọ c. Tôi thờ y bóng Trung lạ ng trên bóng tôi và anh kéo tôi lên cbi c cọ u gọ nhờ nọ m vọ t ngang dòng suọ i. Chúng tôi ngọ i bên nhau trên thành cọ u. Giờ ng anh nờ ng nờn

bên tai tôi:

- Trong nhồng giờ rảnh rỗi quân trưởng anh nhớ tôi em nhiều và đã tận tay làm một món quà nhỏ cho em.

Anh trao cho tôi một trái bắp đỏ u đỏ c chùi bóng loáng nơi vùi nhồng viên đạn đống đỏ au bồng nhồng móc sắt cưa trái lều đen Vài sợi dây dù nhiều màu làm cho món quà lính bắt mắt còi khô khan. Thấy tôi e dè nhìn mấy viên đạn, anh cười bí bợ tôi:

- Đòng s, cô bé! Anh đã lấy hết thuốc nổ ra rồi. Và anh muốn em giữ dùm anh vất vả niềm này nữa.

Trung đưa cho tôi một huy hiệu bồng màu xanh lục trên có gắn một cây súng và hai nhánh lá mồng bồng. Tôi hỏi anh:

- Huy hiệu gì vậy anh?

- Thiến xạ súng M16!

Tôi hỏi r:

- Thấy nhà thiến xạ đã sẵn để c con mồi nào chưa?

- Có sẵn để c một con nai bé bồng nhồng không phải bồng súng mà bồng cách uống ánh mặt nai.

Anh nhìn sâu vào mắt tôi. Tôi thấy mắt vượt ngang thắp sáng đôi mắt anh. Khuôn mặt Trung nhợt nhạt úp trên khuôn mặt tôi. Môi anh hít hít tìm môi tôi. Ngồi tôi trượt rỗng đón nhôn đờu đời. Đờu đờn này đã cuốn ng nhốt đờn đờt tôi vào ngã rờ đời tôi. Tôi ngỏp thờ đờy nhờ Trung ra và nhìn anh vờ đời mắt bời rời. Anh ôm vai tôi vờ vờ. Tôi cờm thờy đờ đờ che chờ vờ ng chờ c nhờ ng mi mắt tôi nhờ ng nhờ ng muờn khờc. Tôi đau nhờ đờu cờ a con sâu hóa bờ đờm.

Nbờ ng ngày sau con bờ đờm mờ đờ đờ tình yêu thờ đời khờ đời cánh là tôi đã mời mờ bay lờ đờn vời con bờ đờm đờ c rờ c rờ. Cái thành phờ mờ ng mờ quyờ n rờ này đã vời vàng ghi đờu mờt cuờ c tình mời. Tôi ôm sát Trung trên chiờ c honda rong ruời khờp thành phờ nhờ mờt đời chim hờ nh phức. Hờ Than Thờ, rờ ng Ái Ân, thung lũng Tình Yêu đã rờ ng mờ cánh tay bao dung cho chúng tôi ôm đờp nhau. Nhờ ng rờ ng thông đã rờ rào to nhờ mách bờ o nhau cuờ c tình tờ. Đờ nh thác Prenn, chân thác Gougah đã mờ đờ ng hời hà cho chúng tôi kờ vai tờ a má. Nhờ ng nhà hàng Shanghai, Mekong, Bờ c Hờ đờ ng, Nam Sờn, Kim Linh, Thiên Nga thay nhau đờn tờp chúng tôi vờ vờ nhau ăn uờ ng. Và nhờ g đờm se đờ nh ôm vai nhau chung mờt chờ đờ áo đờm, cờn chung mờt đờ bánh mì Vĩnh Chờn rờn tan thờ m phờ c đờt dìu nhau vờ hờ c xá, chia xờ nhau nhờ hôn vời vàng đờ m đời đờ đờ c giờ bác cai đờng cờ a.

Mờt luờn đờ mờn nhờ ng nhờ mờt chờp mờt ngỏn ngỏi. Tôi đờ a Trung ra sân bay Liên Khờ đờ ng trong ngờ ngờn hờo uá.

Cánh chim sỏt bay đờ xô tôi vào niờ m hờt hờ ng hoang đờ nh. Hờn tôi trờ ng trời nhờ mờt bải sa mờ c sờ u tời. Tôi ru tôi trong nhời cờ đờn nhờ ng nhờ da đờt.

Nhờ ng ngày trờ ng vờ ng sau đờ đã đờ a tôi tời mờt quyờ t đờ nh: tôi phời vờ nhời đờng đờ tôi phời có mờt. Còn mờt năm chờt tôi sờ vờ hờ c đờ Saigon. Tôi viờt thờ cho bà chờ ngờ ý muờn vờ trờ hờ c. Tôi âm thờ m tờn hành thờ đờ c ghi danh. Tôi báo tin cho Trung. Tôi thu xờp mời viờ c mờt cách gờn gàng thuờn thờ c nhờ đờ đờ soi sáng bờ ng mờt mờ c khời nào đờ. Hình nhờ vờ t nhờ ng thờp sáng trên mờt Trung ngày nào trên thác Cam Ly cờ quờn quanh trong tâm trí tôi. Và tôi thờy đờng lên trong tôi mờt niờ m tin mảnh liờt.

Chờ Bích là ngỏi đờ đờ tôi thông báo tin vờ Saigon đờu tiên. Đờm đờ khi hai chờ em đã lên giờ đờ ng ngờ tôi nói vời chờ nhờ mờt con chiền thú tời trong bóng tời. Chờ nghe xong im đờ ng mờt lúc lâu mời nói: “Em quyờ t đờ nh nhờ vờy là phời. Nhờ u đờ a vờ em, chờ cũng làm nhờ vờy”.

Nhà Bích Khê đã c tôi đãi đng chè cháo c n th n r i m i báo tin. Th mà h n cũng n a đùa n a th c lên gi ng trách: “Cái con nh này h quá! Sao mi n b tau cô đ n trên đ ng t i tr ng h mi?”.

Nh Thu đ c Bích Khê r tại h i nào không bi t nh ng nó ch t i đêm khuya thanh v ng khi tôi đã lên gi ng đi ng m i c t gi ng chm ch c b ng m t câu Lý Ng a ô...c i ti n: “R ng a i a em theo chàng, em theo chàng, em theo chàng...dzìà Nam”. R ì nó c i hăng h c d a s hát m i đêm cho t i khi nào tôi bi t đ i u chè cháo đàng hoàng m i thôi. Ngày hôm sau tôi ph i v i vàng...cúng cô h n các đ ng cho yên c a yên nhà!

Ngày r i h c xá chân tôi n ng n đ xu ng con đ ng đ c. Chi c va ly trên tay hay n i lòng tôi ng n ngang trm m i đã làm trì tr đoi chân t i nghi p. Xu ng h t con đ c tôi đ t va ly xu ng đ t quay ng i nhìn i. Nh ng khóm hoa muôn màu ngoài sân, ngôi nhà thân th ng im lìm đ i n ng chi u và chi c c a s phòng tôi, t t c nh quá vô tình v i tôi. Tôi ch ng bi t mình vui hay buồn. Tôi quay i ng b c đ i đ i h c xá i phía sau.

- Song Thao -